

Balassa Zoltán, publicista (Kassa)
Balázs István, (Miskolc)
Bodnár Mónika, muzeológus (Putnok)
Csáky Károly, néprajzkutató-pedagógus (Ipolytság)
Csobó Tünde, pedagógus (Harmac)
Dohnányi Éva, pedagógus (Rimaszombat)
Eszrényi Éva, pedagógus
Farkasfalvi Imre, történész (1844–1930)
Gaál Lajos, geológus (Rimaszombat)
Gaucsík István, történész, (Vágsellye)
Sz. Haltenberger Kinga, művészettörténész (Losonc)
Havasi Péter, publicista (Kassa)

Juhász-Dósa János, publicista (Balogfalva)
B. Kovács István, gömörológus (Rimaszombat)
Kovács Tibor, tanár (Rimaszombat)
Kun Miklós Jenő, publicista (Budapest)
A. Marton Gyula, publicista (Komárom)
Reményik Sándor, költő (1890–1941)
Szászi Zoltán, publicista (Rimaszombat)
Id. Szilágyi László, honismereti kutató (Szepsi)
Tichy Kálmán, grafikus, író (1888–1968)
Tözsér Árpád, költő (Pozsony)
Wallentínyi Dezső, tanár (1873–1924)
Zsíros Gábor, polgármester (Sajógömör)

Előzetes az 1. számból

A 2007. évi első számunk tervezett témája a néhány magyar falu.

*

„Visszaálmódni egy falu régi képét, különösen, ha erre a térképre nézünk, már csak nekünk, a korábban születetteknek adatik meg. És talán nekünk sem teljesen úgy, ahogy az valóban volt, 1915-ben. Mi nem csak az utcákat, a házak elrendezését, a patakok kanyarulatát látjuk, hanem az utcán – nálunk az úton – ballagó, szénával vagy trágyával megrakott ökrösszekeret, a házak előtti kiskerteket és a Bódvában fürdő gyerekeket is. Az alatt a 60-70 év alatt, amire még némelyikünk visszaemlékezik, vagy az öregektől hallott, falunk annyit változott, hogy a mai falu képéhez hasonlítani csak nagyjából lehet. Utak, hidak, templomok, temetők ugyanazon a helyen vannak, a folyók még abban a mederben folynak – inkább már csak csörgedeznek a falun belül. De sok minden már elmúlt. Nincs már meg a malom és a zúgó alatti fürdőhelyünk, nincs meg a régi iskolánk,

nincs meg a faluvégi kocsmá, nincsen akácfával és hársfával szegélyezett utca, és a temetőben sem lehet már a gyerekeknek bújócskát játszani, mint a mi gyerekkorunkban. Nincs már egy szalmával fedett ház sem kicsi ablakkal, vagy vaspalettával ellátva a tehetősebb gazdák házában. Nincsenek már nagytestű, vastag falú kémények, hatalmas gólyafésszekkel, vagy a minden udvarban fellelhető, főleg az istálló eresze alatt sűrűn egymás mellé, sőt egymásra épített fecskéfészkek. Nekünk ez volt a szép – és még sok minden –, ami már nincs, már csak a múlté.

(**Szilágyi László**: *A visszaálmódtott falu*)

*

Perjése a Balog és Rima folyók vízválasztójánál, a Palaszka és Közép hegy között eredő Bikk patak völgyében található. A dombos tájon a tölgy, cser, gyertyán az uralkodó, itt-ott fenyves erdők is megtalálhatók. [...] A kemencét több célra is kihasználták. A kenyérsütésen kívül ebben sütötték a kelt kalácsot a lakodalmakra, a pecsenyét, hurkát, kolbászt a disznótorok alkalmával, ebben aszalták a szilvát, körtét, a tetején szárították a gyógyfüveket (hársfalevelet, bojtorjánt, kakukkfüvet stb.), a tetején altatták a tejet, de ezen szárították a gyerekek átázott cipőjét is.“

(**Hank József**: *Mozzanatok Perjése népeletéből*)

*

Hőrészes beköszönő a vőlegényes házhoz:

Kedves újdoni atyafiak!

Íme, mint új, de szerető atyafiak jöttünk el hozzájuk, hogy velük szorosabb ismeretségbe eredjünk, eljöttünk meglátogatni azt, kit szívünk szeret, kivel e hajlékot gazdagítottuk, hogy vele és velük víg mulatás és szép beszélgetések között töltsük az ünnepélyes órát. Mi tehát hív barátságukba ajánljuk magunkat, hogy jó szívvel vesznek társaságukba minket.

(*Egy bátkai vőfélykönyvből*)